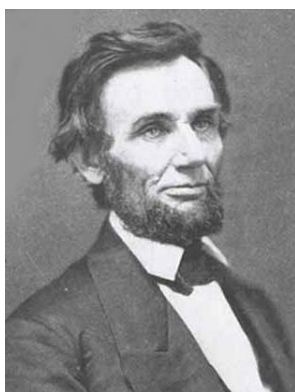


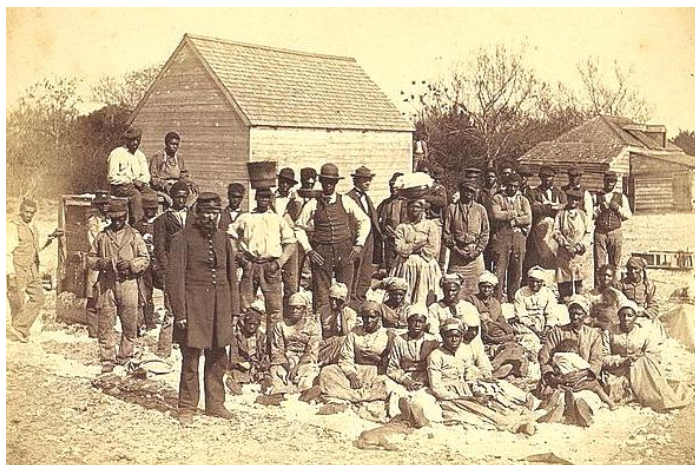
1865 Trøndere i borgerkrigen i Amerika

Borgerkrigen var selvsagt en enorm påkjenning for befolkningen i Amerika. Da krigen startet klokken 0430 den 12. april 1861 - med angrepet på Fort Sumter, var det over 60 000 nordmenn i USA, nærmere 30 000 voksne mannfolk. Omkring 6 000 av disse skulle bli med i krigen, hvorav ca. 1 100 døde. De fleste nordmennene kom fra sine nyetableringer i Wisconsin, Minnesota, Iowa og Illinois. Bare det året krigen brøt ut, utvandret 8 000 nordmenn til Amerika. Vi kjenner til at enkelte forlot Norge for å slippe unna militærtjeneste. Men hva ventet dem på andre siden av havet? Rett nok ble ingen utskrevet før i sluttåret, men "plikt- og skyldfølelse" brakte dem frivillig ut på slagmarken. De 11 Sørstatene hadde ca. 9 millioner innbyggere, hvorav 4 millioner slaver. Nordstatene hadde omlag 22 millioner. 25 % av soldatene i Nordstatshæren var født i utlandet. Unionen satte inn mellom 2,5 og 2,7 millioner menn. Sørstatene benyttet mellom 700 000 og 1,2 millioner menn. Unionshæren mistet ca. 360 000 døde, hvorav 110 070 i direkte kamphandlinger. Konføderasjonen i sør mistet ca. 258 000 mann, hvorav 94 000 i direkte kamphandlinger - til sammen døde ca. 620 000 soldater i borgerkrigen. Titusener ble invalide. Overalt satt mange enker igjen som eneforsørgere, i en nybrotts tid for så mange innvandrere. De trengte så sår til et voksent mannfolk.

De nordmennene som meldte seg til tjeneste, var overveiende på Nordstatenes side. Kun noen få nordmenn sloss for Sørstatene, i en krig hvis årsak er mer sammensatt enn som så. Slaveriet hadde trolig ikke den betydningen som våre historiebøker på skolen tilsa. For den nyvalgte president Lincoln var slaveriet nokså underordnet, og ingen reell årsak til krigen, mer av vikarierende og unnskyldende art. Det er litt underlig at Lincoln har blitt et uangripelig ikon. At dagens president Obama har brukt Lincoln for alt han er verd, synes noe merkelig. Den underliggende årsak til krigen var trolig en dyptgående økonomisk motsetning mellom plantasjeøkonomien i sør og det mer industrielle nord. Våren 1861 danner derfor 11 av delstatene en egen sørstatsunion med Jefferson Davis som president og Richmond i Virginia som hovedstad. For Abraham Lincoln var dette hovedsaken, nemlig faren for en splittelse av unionen. Fem uker etter at han hadde overtatt som president, bryter krigen ut ved at Sørstatene angriper og erobrer Fort Sumter i Sør-Carolina.



Abraham Lincoln



Lincoln var gift med ei overklassekvinne fra Sørstatene, Mary Todd, og historiker H. O. Lahlum stiller spørsmål i "Levende historie" nr. 5 2008 omkring Lincolns seksuelle omgang med andre menn, hans rasistiske legning og at Lincolns hovedinteresse aldri var å avskaffe slaveriet. "Bland ikke negrene inn i dette, krigen handler bare om å redde unionen", uttalte Lincoln høsten 1861. Det er et paradoks at Lincoln alltid hevdet at alle folk som ønsket selvstendighet, burde ha krav på det. Ledende talsmenn for Sørstatene argumenterte for sin

sak ut fra nettopp hensynet til selvråderetten og retten til en egen nasjonal stat. Lincoln opplevde sin største suksess som realpolitiker, men fikk sin største anerkjennelse av ettertiden som misforstått idealist, grunnet få kjemper og helter på den tiden, samt sin egen overraskende død. Ref. Lahlum.

At om lag 6 000 nordmenn meldte seg for "han Linken", kan ha sin årsak nettopp i realpolitikk mer enn følelser og ideologi. Det ble sagt at krigsveteraner ville stå fremst i køa ved utdeling av jord. De skulle få en bonus. De fikk fri kost og losji - og alle trodde krigen skulle bli kortvarig og mest uten offer. "Hvem vil vel drepe sin egen bror"?

Hans Christian Heg fra Lier gifter seg med Gunhild Einong som hadde kommet over til Amerika med sine foreldre i 1847. Han slo seg inn på politikken og fikk en del kommunale verv, hvorpå han ble valgt til direktør for fengselsvesenet i Wisconsin. Hans Chr. Heg tok initiativet til å danne et rent norsk regiment, 15th Wisconsin. Det ble ikke helt rent, enkelt dansker, svensker og amerikanere ble med. Til sammen meldte det seg 851 mann. Disse ble delt inn i 10 kompanier og Hans Christian Heg ble utnevnt til oberst og sjef for regimentet.



Hans Chr. Heg

15. Wisconsin holdt til rundt Madison, og var kampklare etter noen måneders trening. De hadde ulike navn på sine kompanier, blant annet: St. Olav Rifles, The Wergeland Guard, The Norwegian Bear Hunters. Disse skulle de nærmeste tre årene delta i harde kamper ved Knop Gap, New Madrid, Island no.10, Perryville, Stones River, Murfreesboro, Chickamauga og Chattanooga. Mottoet på fanen var: *For Gud og Vort Land*.

Ved Union City i Tennessee kom regimentet i sin første kamp mot de Abraham Lincoln kalte for "rebellene". Der tok de 46 fanger fra Alabama-regimentet uten å ha egne tap. 15. Wisconsin rykket så sørover gjennom Mississippidalen, og var i slutten av krigen med i den beryktede marsjen mot havet. I alt deltok regimentet i 26 større slag og i et utall mindre trefninger. Etter slaget ved Knob Gap var stemningen på topp hos 15. Wisconsin. Tre seirer på rad uten tap. Den påfølgende natten ble kald. De lå der og hutret og frøs. "Det skal bli vanskelig å slå det ryktet vi har vunnet nå", uttalte Heg etter tre seirer. - Lite visste de at svært mange av dem hadde kun få dager igjen å leve. Nye slag var allerede under opprulling. Noen dager senere stod 44 000 fra Nord mot ca. 38 000 fra Sør. Ved Murfreesboro og Stones River fikk 15. Wisconsin sin ilddåp. Til tross for at Sørstatene trakk seg tilbake, ble det et fryktelig tap. Kulde om natta, klamt om dagen i konstant søle - utarmet nordmennene. De var ikke på hjemmebane.

Jens Eggen fra Haltdalen kom til Amerika som 18-åring i 1857. Han ble tatt til fange under slaget ved Shiloh, Tennessee den 6. april 1862 og døde som POW i fangeleiren i Macon, Georgia. Den 3. desember 1861 skriver han et brev til en venn hvor han tilkjennegir årsaken til at han og andre meldte seg frivillige. "Vi får \$ 13 måned, pluss mat - ikke slik mat soldatene i Norge får, men kjøtt og flesk, alt vi vil, og hvitt brød, nybakt, og kaffe og sukker og andre ting. Og klær for \$ 42 i året. Og vi vil få \$ 100 når vi er ferdige. Vi er lovet 160 mål med land - de sier vi vil få det". Broren Ola var og med i borgerkrigen. Han døde av utmattelse. Ålbyggen John M. Olson, som bodde i Altamakee i Iowa døde trolig også av utmattelse.

1. Minnesota regimentet bestod også av en del nordmenn. En av de var Jonas (Johan) Nelson fra Meråker. I lag med sin kommanderende general McClellan marsjerte de inn i Maryland. Den 17. september 1862 stod de ovenfor 40 000 sørstatssoldater ved Antietam, som skulle bli den blodigste dagen i amerikansk krigshistorie. Samlet tap var 22 000, hvorav ca. 6 000 døde. Jonas var heldig. Han mistet kun en tommelfinger, og ble beordret som bårebærer (sanitetssoldat). Han kunne nær sagt gå og hente seg en ny tommelfinger, for utenfor det primitive feltsykehuset hopet det seg opp i store hauger med amputerte ben og armer. Selv beskrev han det slik i et brev: *"I Slaget ved Antietam blev min Tommelfinger skudt af, ligesaa høire Øienbryn, saa jeg blev lagt på Hospital". "Jeg har sett tusinder av Arme og ben kastet på Dynger udenfor disse....jeg kan ikke tænke paa dette uden at gyse....Jeg reiste i Krigen med lyst Haar, men kom tilbage med mørkt. Da jeg laa paa Hospitalet mistede jeg nemlig alt mitt Haar, og det, som vokste ut igjen var av en anden Farve"*. Meråkerbyggen skulle også bli med på det kjente slaget ved Gettysburg 1.- 3. juli 1863.

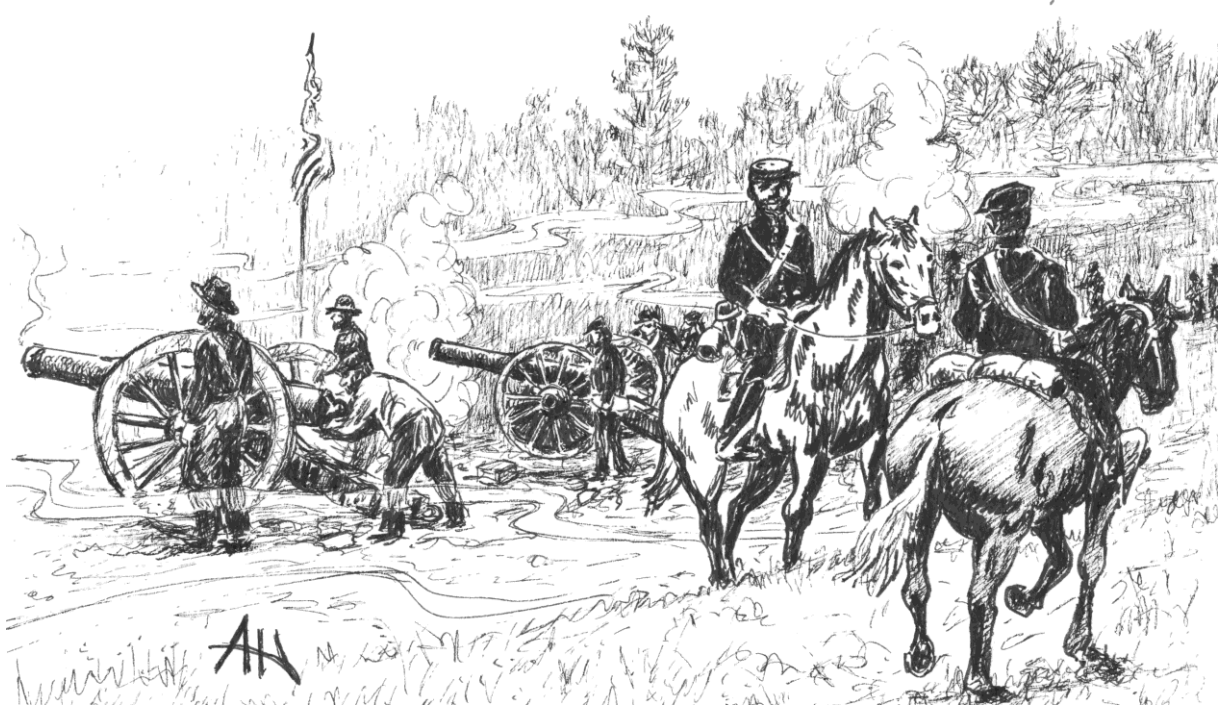


Slaget ved Fredericksburg 13. desember 1862 skulle bli det slaget som samlet flest soldater. Aldri har så mange stått ansikt til ansikt. På den ene siden stod Sørstatene med 72 564 og stirret over på opponenten med sine 116 683, til sammen om lag 190 000 "landsmenn og brødre", hvorav tapene var respektive 5 000 (1 200 døde) og 12 500 (7 000 døde).

Ved Stones River, sør av Nashville kom de i kamp med Sørstatshæren igjen. Nyttårsaften 1862 måtte de bidra med gravlegging av hele 1 200 mann ut av en brigade på 1 900. Det ble en kostbar seier. Bersven Kleven fra Stjørdal ble her tatt til fange og døde senere i fangeleiren i Macon, Georgia. John Landsem fra Leksvik ble også tatt, men overlevde fangenskapet og døde i Houston, Texas i 1892.

Våren og sommeren 63, kom to avgjørende slag som på hver sin måte påvirket utfallet av krigen mer enn noe annet. Ved Chancellorsville i mai 1863 nedkjempet general Lee det som het Potomac-arméen. Dette var tredje gangen Nordstatenes frontarmé ble bekjempet. Et sviende nederlag for Lincoln, og stemningen ble meget farlig politisk for presidenten. Motstanden mot krigen økte betraktelig. Demokratene var på hugget. Og Europa var med ett på glid til å anerkjenne Sørstatenes rett til "egen nasjon". Men så kom Gettysburg, 1. - 3. juli 1863. Det var ikke det største eller mest brutale og harde slaget (Meade 90 000 vs Lee 70 000), men det ble et vendepunkt i krigen. Slaget, og Lincolns påfølgende tale, fikk snudd stemningen igjen. Hans Ydstines fra Stjørdal fikk sitt banesår og døde etter slaget ved Gettysburg. Det hardeste slaget nordmennene fra Wisconsin deltok i, fant sted den 19. - 20. september i 1863 ved Chickamauga (Indiansk: "Dødens vann"). Her stod 60 000 fra The Union mot 40 000 fra The Confederate mot hverandre. Andre kilder sier til sammen 120 000 mann. 15. Wisconsin hadde store tap. Av regimentets opprinnelige 851 var regimentet før

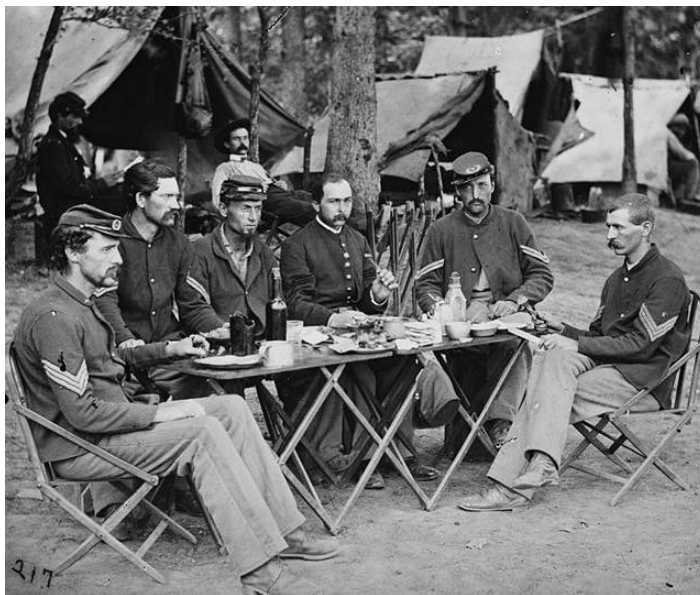
slaget redusert til 176 menn, grunnet at flere kompanier ikke var tilstede, men utøvde vaktteneste et annet sted. Det sies at regimentet hadde et tap på 66. Under 100 stilte opp dagen derpå. Nesten alle offiserene ble drept, såret eller tatt til fange. Oberst Hans Christian Heg døde på feltlasarettet dagen etter slaget under store lidelser. Likeså Johannes O. Østeraas fra Vingelen. Lommeboka hans med kulehull i kom hjem igjen til Vingelen i Østerdalen. Jacob Hunstad fra Inderøy og tolgaguttene Hans og Ola Berget falt også ved Chickamauga. Det samme gjorde Sivert Volden fra Meråker. Vår tidligere nevnte Jonas (Johan) Nelson fra Meråker klarte seg også denne gangen, utrolig nok. Han skildret tilstanden senere i et brev, hvor han sa at de overlevende misunte de døde. Hele slagmarken var full av sårede og halvdøde, som frøs i hjel etter hvert. Uten telt, luer, kapper og mat slet de seg igjennom en av de verste netter nordmenn har opplevd i det nye landet. At det kunne være så kaldt om natta så langt sør hadde de nok ikke forestilt seg. Den klamme og fuktige dagen la et drepende ”isbelegg” om natta. Det samlede tapet ved Chickamauga var 28 290 mann. Andre kilder sier ca. 35 000. General Sherman gikk mot Allegennyfjella. 15. Wisconsin fikk i oppdrag å ødelegge jernbanelinjen inn til byen Chattanooga. Stjørdalingen Peder Baarson ble tatt da han holdt på å sprengne jernbanen ved Weldon. Han sultet eller råtnet i hjel i fangeleiren Andersonville i Georgia. Chattanooga ble på et vis et vendepunkt for 15. Wisconsin til tross for at konføderasjonen presset dem nordover igjen. Nærmere to måneder etter Chickamauga lider 15. Wisconsin nye tap ved Chattanooga: 11 døde, 37 sårende og 48 savnet, til sammen 96. Apoteker Anton O. Øien fra Trondheim ble tatt til fange, og havnet i Andersonville.



Sørstatene hadde nok bedre soldater, en større glød og deres militære lederskap gjennom general Lee var nok et skritt foran. Men de tapte på antallet. Abraham Lincoln mobiliserte stadig flere, og til slutt var det naturligvis antallet som avgjorde det krigsmessige. Nordstatene hadde langt større ressurser på alle vis. Før juletid i 1864 stod det på nytt et slag ved Nashville, Tennessee. Flere norske deltok her. Halvor Hoven fra Stjørdal, Abraham P. Dille fra Røros og Hans Edvard Johnson fra Ålen ble drept under dette todagers slaget.

Det var lange avstander, og jo lenger sør de kom, desto mer klamt ble det for nordmennene. De fikk problemer. Landskapet var annerledes. Klimaet uvant. Varmen og ”fuktigheten” ble

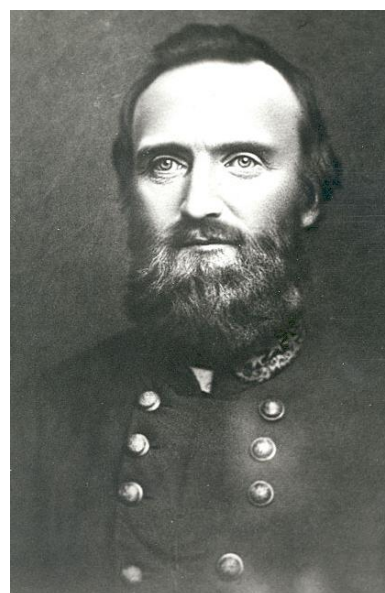
en plage. De kom fra et beskyttende og tørt klima, møtte sykdommer og bakterier de ikke kjente eller var immune mot. De var konstant råde. Vasset i gjørme. For mange ble dette nesten verre enn ei nordstatskule på vandring. Klimaet og været knekte de fleste. Mange kom seg ikke hjem til sine kjære før lenge etter at krigen var over. En må gå ut i fra at et stort antall døde i månedene etterpå av sår og sykdommer. Flere brev vitner om store bekymringer lenge etter at *"Linken va død"* - som nordmennene uttrykte seg. Ola M. Johnsen fra Trondheim ble såret ved Nordfolk i Virginia, og døde idet freden kom.



Thorvald A. Reitan fra Ålen kom seg omsider hjem til Allamakee i Iowa, men døde straks etter hjemkomsten av *"utmattelse"*. Rørosingene Bernt og Ellef Lien fra Delevan, MN og Bernhard Bye fra Caldonia, ND, kom hjem meget hardt skadet. Trønderen Børre Pedersen fra Canby, MN satt lenge som fange og var en av mange som krøp ut av dødsleiren i Andersonville. Brødrene Peder og Johan Helle fra Stjørdal ble liggende igjen døde på ei slagmark i sør. Major Hansen fra Trondheim klarte seg og reiste tilbake til Norge. Hva som hendte med menig Lewis Lewison fra *"Trøndelag"*, står ikke skrevet noen steder.

Borgerkrigen skulle bli den første krigen hvor jernbanen spilte en betydelig rolle. I 1860 hadde USA et større jernbanenett enn hele resten av verden til sammen. Jernbanen ble avgjørende ved tilføring av forsyninger, og da disse stadig ble kuttet av *"yankene"* vinteren 1864/65 ble det begynnelsen til slutten for de konføderale. President Lincoln sparket generaler *"annenhver dag"* og general Grant ble øverstkommanderende. Han var nok ikke så mye bedre, for hans felttog gjennom villmarka kostet Nordstatene enorme menneskelige ressurser og lidelser med et tap på omkring 64 000 mann. Ved Hope Church i Georgia led 15. Wisconsin følgende tap: 14 døde, 41 sårede og 28 savnede. Her falt John J. Rambech fra Trondheim.

Nordstatene hadde snart full kontroll over jernbanen, og da Sherman tok Atlanta den 2. september 1864 førte det til fullstendig blokade. Lee's intendantur fikk en umulig oppgave. Sørstatene var fullstendig isolert. Veien frem til møtet mellom Lee og Grant sa seg selv. De møttes i huset til Herr McLean i Appomattox den 19. april 1865. Krigen var over. Årsaken til at Davis, Lee og Sørstatene holdt ut så lenge, var trolig deres store vilje og ære. Selv om mange deserterte og skiftet side, var motivasjonen stor, den politiske opposisjonen liten - psykologien enkel. Klarte de bare å holde ut litt til ville motstanden mot krigen i Nord øke og folket forlange fred. Europa ville igjen begynne å gli. Det var forestående presidentvalg i Nord. Demokratene ville ha slutt på krigen. Det var ikke lenger en selvfølge at



"Stonewall" Jackson, en av Sørstatenes store generaler

republikanerne og president Lincoln skulle vinne valget. Davis og Lee håpet på et regimeskifte i Nord, som ville bane vei for uavhengighet. Men med republikaneren Lincolns gjenvalg gikk lufta ut av Sørstatene.

Mange av fangene fra Nord havnet i den beryktede fangeleiren i Andersonville, der det var omtrent 30 000 fanger på et ganske så begrenset område. Hele 45 000 skal ha sonet i Andersonville. Ca. 13 000 døde, ifølge Torbjørn Greipsland. På en måned dør 4 000. 117 nordmenn var i Andersonville. Nærmere 80 av disse døde. 48 soldater fra 15. Wisconsin omkom i fangeleiren. Her rådet en stund ”jungelens lov”, hvor plyndring, ran, tortur og mord forekom. I tillegg var det konstant skjærbuk og andre sykdommer. Fluer flakset fra møkkhaug til møkkhaug. Personlig hygiene var omtrent fraværende. Trønderen Adolf O. Øien - som tidligere jobbet ved et apotek i Bodø - fungerte som en slags medisinmann, og reddet mange. Han hjalp folk å stikke av og klarte å finne ekstra mat til de norske fangene. Han døde i Chicago i 1892. Kommandanten i Andersonville, Henry Wirtz (fra Sveits) - var nok den rake motsetningen til trønderen Øien. Wirtz var utdannet lege, men oppførte seg som en sadist og torturist. Han ble henrettet etter krigen.

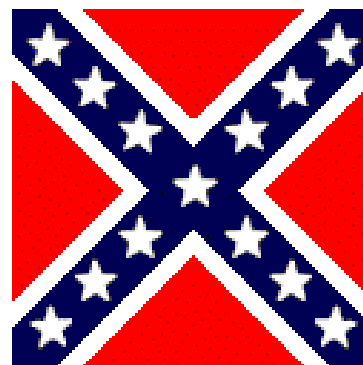


Henry Wirtz ble hengt etter krigen

”One flag, one country and one destiny”, sa professor Davies da elever både fra Sør og Nord møtte opp på West Point (krigsskolen) den 17. juni 1875 - sammen igjen for første gang. Det var nok kun en festtale. Det er liten tvil om at Nordstatene også gikk brutalt frem i sør under krigen og høstet hat og forbitrelse som det tok mange tiår å lege.

15. Wisconsin gjorde for det meste vaktjeneste den siste tiden av krigen. Kompaniene ble sendt hjem, og det siste dro den 13. februar 1865. I løpet av krigen ble 94 av regimentets soldater drept eller dødelig såret. 242 døde av sykdom. Totalt mistet det norske regimentet ca. 336. Nesten hver tredje nordmann som deltok i krigen døde.

Ved utbruddet av krigen var det ca. 350 nordmenn som bodde i Texas. Av disse deltok 91 i armeen til general Lee. Jeg har ikke lyktes i å finne noen trøndere i Sørstatshæren. De fleste var fra Holt, Åmli, Stavanger, Lillesand, Tovdal, Stange, Løten, Tromøy og Kristiansand. De fra lengst nord, var tre fra Tynset - Erik, Nils og Otto Swenson. I de andre 10 Sørstatene var det 188 nordmenn i 1860. De som har forsket på dette, har registrert 46 av disse som soldater i



konføderasjonen. Dermed var minst 137 menn med røtter fra Norge med på Sørstatenes side. Men en må nok anta at tallet var mye høyere. 30 nordmenn som var med i general Lees armé, satt som fanger i Camp Douglas i Chicago.

Hva gjelder nordmenn som deltok på Nordstatenes side, var ca. 800 fra Minnesota, 400 fra Iowa og omkring 3 000 fra Wisconsin og nærmere 1 800 fra den første bosettingen i Illiones og ellers spredt rundt i de øvrige Nordstatene. Til sammen, som tidligere nevnt ca. 6 000. Av disse var det ca. 70 menn med røtter fra Trøndelag, hvorav totalt 15 døde som resultat av direkte kamphandlinger, gjennom opphold i fangeleirer eller sykdom. To fra Trondheim deserterte, hvis skjebne er ukjent, - kanskje ble de skutt.

	<i>Deltok</i>	<i>Døde</i>
Grong	1	0
Haltdalen	2	2
Inderøy	1	1
Kvam	1	0
Leksvik	3	0
Meråker	6	1
Overhalla	1	0
Røros	7	0
Selbu:	3	0
Stjørdal	8	6
Trondheim	28	3 (2 deserterte)
Ålen	4	2
Andre	5	0

Referansen er ikke stedsbestemt hva gjelder *Andre*. *Andre* er oppgitt som ”Trøndelag”. *Trondheim* kan være fra andre kommuner i fylkene, da Trondheim ofte ble benyttet som en generell referanse, og *Stjørdal* kan være hele dalføret. Mrk: Det finnes trolig annen og nærmere slekt enn flere av de relasjoner jeg har benyttet meg av i påfølgende sider.



Meråker

Aasen, John - menig.

John Aasen ble født den 2. april 1818, som sønn av John Johnsen Kirkeby (1776-1828) og Sigrid Løvli (1782-1866). John ble gift med Kirsti Olesdatter i 1844, og bygslet hjemrommet hennes (36/2 Østeråsen) i 1856. Fikk fire sønner: John, Sivert, Ingebrigt og Ole. Sistnevnte omkom som 54 åring i en ulykke i USA. Hele familien Aasen utvandret til Amerika i 1857. Se sønnen John nedenfor, samt nevøen John Thompson. Først kom de til Minneapolis i Minnesota, men slo seg ned noen få mil lenger sør i Goodhue County på skarve 40 acres, hvor de bodde til 1867. Den høsten flyttet John med familie til Baltic (Section 32 i Sverdrup Twp) nord av Sioux Falls i Sør-Dakota. Mens John bodde i Minnesota, livnærte han seg som tømrer. Han bygde sin egen kornlåve på 20 x 16 feet. John Aasen kom med i slutten av krigen som trommeslager. Overlevde krigen og døde 28. mars 1904. Er gravlagt på West Pioneer Nidaros Cemetery i Sverdrup ved Baltic. Hjemrommet i Meråker tilhører i dag Jostein og Goda Dahl Raaen, tidligere eier er Leif Løseth (ikke slekt). Familierelasjoner er Flåan i Meråker og Ridalfamilien på Brekken ved Røros.



Relasjoner i Meråker: f.v John Ola Løseth, Elias B. Løseth, Leif Johannes Løseth, Jorulf Georg Flåan og Jan Flåan

Johnson Aasen, John - menig.

Er sønn av ovennevnte, og ble født på Østeråsen i Meråker den 15. februar 1843. Bodde i St. Paul, Ramsey County, Minnesota, men flyttet i 1866 sammen med Ole Gilseth til Sverdrup ved Baltic, Sør-Dakota. Her fikk han seg 160 acres. 120 av disse solgte han kort tid etterpå til John Thompson og de resterende 40 til Peter Paulson. Bodde så sammen med broren Sivert, før han flyttet inn til Sioux Falls. Han var liten og skrøpelig av vekst, og forhold tyder på at han måtte ha en viss omsorg. Han kom også sent med i krigen, den 8. februar 1865 som

musiker og proviantforvalter. Ble dimittert den 16. august. Døde 71 år gammel av slag den 2. april 1914 og er gravlagt på West Pioneer Nidaros Cemetery i Sverdrup ved Baltic.

Nelson, Iver - menig.

Iver Nelson (Ivar Nilsen) ble født den 6. august 1835 på Fossmo'n i Meråker, som sønn av Susanna Johnsdatter (1809-1892) og Nils Iversen (1812-1886). Kom til Amerika i 1854, og slo seg til å begynne med ned i Wanamingo, Goodhue County i Minnesota. Ble gift med Mali Pettersdatter



Dagens eiere på Østeråsen: Jostein, Mia Regine og Goda Dahl Raaen

Flåum. De fikk seks barn. Flyttet i 1872 til Mapleton Twp nord av Sioux Falls i Sør-Dakota. Mali dør i 1882 og Iver gifter seg på nytt året etterpå med Marit Halvorsdatter Tidemann. De fikk sju barn. Iver ble dimittert tidlig i krigen. Han dør den 18. mai 1919. Fossmo'n (Nustad mellom) eies i dag av Egil Haugbjørg (ikke slekt), og slekt av Iver i USA er blant annet Donald Nelson og hans familie i Billings, Montana. Samt annen slekt nevnt på side

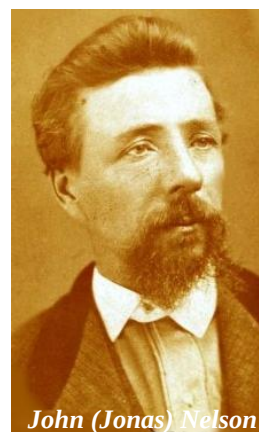
Nelson, John - menig.

Ble født Jonas Nilsen den 31. januar 1839, og er bror av ovennevnte Iver Nelson. Kom derfor også til Amerika og Wanamingo i 1854. John ble tatt opp som rekrutt den 4. februar 1862 i 1. bataljon infanteriregiment, kompani B ved Fort Snelling. Han ble skadet i slaget ved Antietam da ei geværkule tok hans ene tommelfinger og øyenbryn. Likevel reddet trolig dette hans liv, da han løftet hånden for å ta vekk noe rusk fra øye. Han havnet på Fort Schuyler Hospital i New York. John har senere sagt at sykehuset var mest verre enn slagmarken. På hospitalet ble



Dagens eiere av Fossmo'n: Egil og Sissel Haugbjørg

han smittet og holdt på å dø av infeksjon. Han ble på sykehuset i 24 dager. Han mistet alt håret, og det som senere vokste ut igjen hadde en annen farge, ikke grått eller hvitt, men helt svart! Ingen annen dag i løpet av fire års krig falt det flere enn nettopp ved Antietam onsdag den 17. september 1862. Nordstatene hadde 12 410 drepte eller sårede, mens Sørstatene hadde 10 700. Det er noe uklart om John var en del av 1. Minnesota under hele krigen. I så fall var han meget heldig. Da Hancock skrek: "Charge those lines", torsdag den 2. juli 1863 ved Gettysburg, resulterte det i at 1. Minnesota på 262 mann mistet hele 215 stk i løpet av få minutter. Kun 47 overlevde. Dette offer sett i relasjon til styrkeantallet, er enestående i verdens krigshistorie. (*The annals of war contain no parallell to this charge. Autentic history*)



John (Jonas) Nelson

has no record with which it can be compared). - John Nelson forteller også at han var i lag med sin gode venn, Peter Baardson (se lenger ned) under trefningene ved Weldon Rail Road, hvor han var vitne til at stjørdalingen ble tatt til fange. John dimitterte 11. februar 1865, og fikk slik president Lincoln hadde lovet, både amerikansk statsborgerskap og 160 acres. I tillegg fikk han en krigspensjon, grunnet sine skader, på 4 dollar i måneden. Han flyttet vestover til Sioux Falls og ble blant annet postmester i Republican. John ble gift med Anne Andersdatter, og de fikk 13 barn. Han døde 9. november 1920, og er gravlagt på Arlington Cemetery, ca. 4 norske mil nord av Sioux Falls. Se mer om John Nelson, samt slekt - på side.....



Bud Schanke og Kim Buell, dagens eier av farmen John Nelson hadde i Mapleton Twp



Farmen John Nelson hadde ved Lake Albert



John Thompson

Thompson, John - korporal.

Født “John Guttormsen Næsvold” den 29. juni 1841 på Utpåmoen i Meråker, som sønn av Beret og Guttorm Johnsen. Flyttet senere til Haugsret i Flora. Utvandret i lag med familien i 1854, sammen med familien Nilsen (Nelson). Hans foreldre og ei søster døde under reisen av kolera. John ble derfor tatt vare på av Susanna og Nils - foreldrene til soldatene Iver og John Nelson nevnt ovenfor. Tok navnet Thompson i USA. John Kirkeby Thompson ble med i krigen fra begynnelsen av, men ble etter ett år dimittert som stridsudyktig. Men John gjenvant styrke og ble reengasjert i 30th Wisconsin infanteriregiment, kompani H. Var med i indianerkrigene også. Ble dimittert i oktober 1865. Giftet seg med Kirsti Haugen (1845-1918) fra Valdres. De fikk 11 barn. Flyttet i 1866 til Minnehaha County i Sør-Dakota. John Thompson fikk en akutt tarmblokkade (forstoppelse) og dør den 2. juli 1913 i en alder av 71 år. Han er gravlagt på West Pioneer Nidaros Cemetery. Stedet i Meråker drives i dag av Jens Joar Stuberg (ikke slekt), og blant John sin slekt i USA kan nevnes oldebarnet Verne Endahl, Baltic - se side....



Familiemedlemmer på Nesvold (Utpåmoen) i dag:

f.v Jens Joar Stuberg med lille Hedvig Stuberg Thodal, Astrid M. Malones Stuberg, Gunnhild Malones Stuberg og Vigdis Stuberg Thodal

Volden, Sivert - menig.

Sivert Volden ble født på Volden søndre i Meråker (6/1). Etter å ha utvandret til Amerika, kom han raskt med i krigen, hvor han døde under en ekspedisjon. Han har ingen etterkommere i Amerika, men hans slekt har en gård ved golfbanen i Renner. Relasjoner i Meråker er blant annet Per Atle Høgmo (fjern slekt). Peder Tuseth har gården i dag (ikke slekt).



F.v: Peder Tuseth, Bodil Tuseth, Merete Tuseth og Per Atle Høgmo



Gården ved Renner som ble en Voldengård



Dagens eier: Oren Volden

Stjørdal

Baardson, Peter - menig.

Peter kom i lag med sine foreldre til Goodhue County, MN. Han ble født den 12. april 1838 på Sæterbranden under gården Nordre Sætran i Hegra. Foreldre var Ingeborg (1810-1850) og Bård Pedersen Sætran. Faren giftet seg 2. gang i 1855, og tok med familien til Amerika. Peter døde i fangenskap under borgerkrigen etter å ha blitt tatt til fange i slaget ved Weldon. Slekta her i Stjørdalen er Petter Sætran og i USA er slekta blant annet Jon Satrum. Sistnevnte, som bor litt vest av Chicago - er en meget varm Norgesvenn. Jon har besøkt Hegra og skrevet



Petter Sætran

familiens slektshistorie. Han er aktiv medlem i foreningen Trondelag og i Sons of Norway, med redaktøransvar for Newsletter.



Karen Brooks: Zumbrota historielag, Duane Scharpen: eieren og Gene Kleven på farmen som Satrumfamilien en gang eide



Grava til faren: Bård Pedersen Sætran, i Goodhue County, Minnesota - født i Hegra 8.8.1812



Søster Sigrid, f. 1835 - med mannen Petter Olsen Trættstykket



Carolyn og Jon Satrum bor utenfor Chicago. Han er oldebarn til Sigrid, søster av soldaten Peder Baardson. Kista var det oldeforeldrene som tok med over til Amerika

Geving, Bjørn - menig.

Denne soldaten ble født den 1. februar 1829 på Øvre Geving mellom i Lånke, som sønn av Mali Bjørnsdatter Geving (1796-1849) og Thomas Geving (1796-1849). Bjørn Geving dro til Amerika i 1857. Broren Ola utvandret også til Amerika og gjorde det svært bra da det kom jernbane og jernbanestasjon på hans eiendom. Da dette går i trykken har jeg ikke funnet denne Bjørn Geving i USA. Det er minst to andre med samme navn i Iowa. Ingen slekt bor på gården i Lånke i dag. Et par relasjoner er Per Edvin Bakken og Margit Høyby Alstad, hvis oldemor Ingeborg (1834-1910) var søster til vår soldat Bjørn Geving.



Øvre Geving mellom



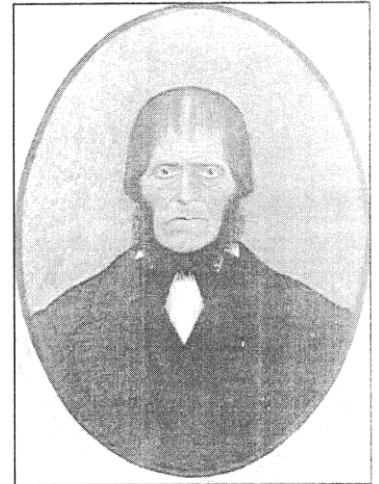
Per Edvin Bakken



Margit Alstad

Helle, Peder - menig.

Peder Helle ble født på Hellesleiret i Lånke den 13. august 1838 som sønn av Anne Jonetta Sandfærhus (1809-1900) og Josias Pedersen Hellesleiret (1813-1880). Familien reiste til Amerika i 1858. Bosted: Holden Twp i Goodhue County, Minnesota. Peder døde under en militær ekspedisjon. Da verken Peder eller Johan (se nedenfor) kom tilbake fra krigen, ble det broren John (1841-1917) som overtok farmen etter foreldrene. Den ligger i seksjon 16 ved Hwy 50, ikke så langt fra Eidsvold og Norway P.O. I dag eies farmen av familien Bauer.



Ane Jonetta Johnsdatter and Josias Pedersen Helle taken from paintings signed B. O. Solberg, 1880, painted in Minnesota.

Broren John overtok gården, da de to eldste ikke kom tilbake fra krigen

Helle, Johan - menig.

Johan Helle ble født på Hellesleiret i Lånke den 4. juni 1844 som sønn av Anne Jonetta Sandfærhus og Josias Pedersen Hellesleiret, og derav bror til ovennevnte Peder. Bosted: Holden Twp i Goodhue County, Minnesota. Johan døde under en militær ekspedisjon. Johan og Peder hadde en bror som het Carl (Karl Annas), født i 1847. Han flyttet nordover til Wildrose i Nord-Dakota, ikke langt fra grensen til Montana og Canada. Denne Carl ble en fremtredende person i sin kommune, og initiativtaker til Stjørdal kirke, se side..... Helleslekta er stor i USA, og blant annet representert gjennom Jack Helle, hvis oldefar var bror til de to Hellesoldatene.



Hoven, Haldor - menig.

Det eneste jeg vet om han er at han kom fra Stjørdal og ble drept i slaget ved Nashville, Tennessee.

Kleven, Bersven - menig.

Bersven ble født den 14. januar 1839 i Elvran, som sønn av Luice Kongshaug (1796-1862) og Lars Børstadtrøen (1794-1882) på Øvre Nystykket under Kleivan. Bersven ble tatt til fange under slaget ved Shiloh, Tennessee den 6.- 7. april 1862. Han døde senere under fangenskap i Macon i Georgia. Denne Bersven hadde en bror som het Peder Larsen Kleivberg. Han ble 102 år gammel, og det fortelles at han aldri søkte lege i hele sitt liv. Familien synes å være dødd ut.



Arnold Fleischer viser det som er igjen av Øvre Nystykket - en mur.

Kleven, Lorentz T. - menig.

Lorentz ble født den 1. juli 1839 som sønn av Ingeborg Sivertsdatter Skordalen (1795-1860) og Thore Haagensen Kleven (1795-1880) på Ytre Kleven i Hegra. Da Lorentz utvandret til Amerika, bosatte han seg først i



Kleven brothers. From left: Torstein Thoreson, Otto Thoreson, Andreas Thoreson, Lorents Thoreson, and Sivert Kleven

Goodhue County, MN - hvor han bodde i 28 år. Broren Hågen, som overtok hjemgården i 1846, solgte gården og kom etter til Amerika i 1865. Denne Hågen ble gift tre ganger. I 1861 ble



Lorentz innrullert i 3.

Minnesota infanteriregiment, hvor han var under hele krigen. Innen tradisjonsfortellinger i familien heter det seg at Lorentz tjenestegjorde som speider bak fiendens linjer. Han likte å fortelle sine

Lorentz Kleven Thoreson

Gene Kleven viser Klevenfarmen utenfor Wanamingo



barnebarn om det å være ”spion”. Det sies at han hadde en spesiell hest, som var trenet på en slik måte at når han og hesten skulle skjule seg for The Confederats, så la hesten seg ned i lag med Lorentz og lå helt musestille inntil faren var over. Lorentz ble i 1867 gift med Gertrude Elko Thompson (1842-1919). De fikk to sønner, hvorav den yngste, Gilbert - ble en meget kjent

senator (R). Lorentz og hans familie flyttet i 1886 til Dell Rapids i Sør-Dakota. Lorentz døde den 8. august 1912 og er gravlagt på Stordahl Cemetery.



Sigurd og Irene Ree, og deres datter Karen Leider



Kleven gård i Skjelstadmarka hvor Lorentz utvandret fra. F.v: Erling Gresseth, Kåre Skolmli, Katheleen Alme og Carrie Alme, den 6. juli 2009

Lorentz tok etter hvert kun navnet Thoreson. Relatert slekt i Stjørdal er blant annet Skolmlifamilien. Kathleen Alme og Irene Ree i Minnesota er søskenbarn, og firmenninger med min medhjelper Kåre Skolmli. Deres oldefedre var bror til Lorentz. Eula Mae Espeland i Grand Junction, Colorado - er oldebarn av Lorentz.

Ydstines, Hans - menig.

Hans Ydstines ble født den 18. oktober 1839 som sønn av Kirsti Håve (1800-1895) og Peder Olsen Ydstines (1797-1883) på Østre Ydstines. Hans Ydstines var visstnok en stund gardist i Stockholm. Han var med ved Gettysburg, Pennsylvania 1. - 3. juli 1863, og døde av skadene han ble påført. Han har ingen etterkommere, men slekt her i Stjørdal er Nils Ydstines, Johanna Fordal m.fl, samt ei slektsgren i Regina i Canada: Sonja Jones.



Eula Mae Espeland

*f.v: Nora Johanne,
Johanna Fordal,
Ragni Ydstines og
Nils Ydstines*



Selbu

Gullseth, Haldor - menig.

Ble født i Selbu i 1835,

Gullseth - som sønn av Esten Nilsen (1793-1847) og Ingeborg Svinås (1795-1878). Dro til Amerika i 1857, og jobbet på en gård i Iowa. I 1863 lot han seg innrullere i 3. Iowa Infanteriregiment. Han returnerte til Selbu i 1865 og organiserte den store utvandringen ett år senere, hvor hele 200 utvandret fra Selbu. Svært mange av disse slo seg ned i Iowa. Det heter seg i familietradisjonen at Haldor kom ridende fra Støren direkte over Samsjøen til Andersgarden. Haldor Gullseth ble gift med Sigrid Garberg (f. 1845). De fikk barna: Josef, Ed, Gustav, Sivert, Isabel og Hilde. Omkring den 10. mai 1867 tok Halldor med seg det de eide på et oksepann, og sammen med Sewell Wolcott, Ole Rohn og Nels Johnson vandret de nordover, og var av de første som slo seg ned i Oxford Twp (senere kalt St. Olaf), Otter Tail County, Minnesota. Det var ingen søndagstur. De klarte omtrent 12 miles (19 km) pr. dag, i et ukjent terreng omtrent uten veier. Da de kom til Cannon Falls var broa over elva gått i stykker, så de måtte slå leir i hele to uker mens de fikk reparert broa. Da broa omsider var ferdig var det 150 oksepann på bredden som ventet på å komme over. På andre siden møtte de halvblodsindianere og pelsjegere som dannet et tog på ca. 1 ½ km med lette tohuls vogner fullastet med skinn. Disse vognene ble aldri smurt med olje, så de kunne høres flere kilometer. Det fortelles at Gullseth opparbeidet en av de bedre farmene i området. Han gjorde enda en tur hjem til gamlelandet, samt flere turer til staten Washington og opp til Alberta i Canada, hvor hans eldste sønn hadde slått seg ned. Alle disse reisene tyder på at han hadde gjort det tålig bra. Men en gang holdt det på å gå galt. Under en tilbaketur fra Canada, gikk de tomme for vann gjennom store deler av "the great plains" i Montana. Flere døgn uten vann holdt på å koste ham og hans reisefølge livet. - Krigsveteranen

fra



f.v: Berit Iversen Guldseth, Nils Petter Guldseth og Valborg Kristine Guldseth

Det var ingen søndagstur. De klarte omtrent 12 miles (19 km) pr. dag, i et ukjent terreng omtrent uten veier. Da de kom til Cannon Falls var broa over elva gått i stykker, så de måtte slå leir i hele to uker mens de fikk reparert broa. Da broa omsider var ferdig var det 150 oksepann på bredden som ventet på å komme over. På andre siden møtte de halvblodsindianere og pelsjegere som dannet et tog på ca. 1 ½ km med lette tohuls vogner fullastet med skinn. Disse vognene ble aldri smurt med olje, så de kunne høres flere kilometer. Det fortelles at Gullseth opparbeidet en av de bedre farmene i området. Han gjorde enda en tur hjem til gamlelandet, samt flere turer til staten Washington og opp til Alberta i Canada, hvor hans eldste sønn hadde slått seg ned. Alle disse reisene tyder på at han hadde gjort det tålig bra. Men en gang holdt det på å gå galt. Under en tilbaketur fra Canada, gikk de tomme for vann gjennom store deler av "the great plains" i Montana. Flere døgn uten vann holdt på å koste ham og hans reisefølge livet. - Krigsveteranen

Washington og opp til Alberta i Canada, hvor hans eldste sønn hadde slått seg ned. Alle disse reisene tyder på at han hadde gjort det tålig bra. Men en gang holdt det på å gå galt. Under en tilbaketur fra Canada, gikk de tomme for vann gjennom store deler av "the great plains" i Montana. Flere døgn uten vann holdt på å koste ham og hans reisefølge livet. - Krigsveteranen



Bard, Darlene og Byron Dean Stadsvold

tilbrakte sine siste år på et hjem for veteransoldater, og døde på et hotellrom i St. Paul i 1904 på vei for å besøke sin datter i Minneapolis. Hjemgården i Vikvarvet drives i dag av Nils Petter Guldseth. Hans tippoldefar var far til Haldor. Blant slekta i USA kan nevnes Darlene K. Stadsvold i Rochester, MN. (Det finnes mye nærmere slekt i USA).

Moen, Ole J. - menig.

Født i Selbu i 1836 som sønn av Berit Kvello (Framigarden) og Jon Mikkelsen. Jon ble kun 33 år gammel. Ole reiste til Amerika i 1857. Det ble sagt at han dro over for å undersøke hvorvidt det var muligheter for familien å bosette seg i Amerika. Han skrev oppmuntrende brev hjem. Jon Jonsen Lien og hans kone Anne utvandret sammen året som Ole J. Moen dro på tur til Amerika, og disse er derfor de første som emigrerte fra Selbu. Ole



Brødrene Ola og Mikkel Moen



Ole som soldaten

J. Moen slo seg ned i Acton Twp, Meeker County i Minnesota, hvor han etter borgerkrigen fikk lot 4 of section 26, hvilket er på sørvestbredden av Long Lake. Hans halvbror, Jon, kjøpte dette stedet den 3. juli 1873 for 17 dollar. Ole J. Moen kom med i kompani F, 1. Minnesota Regiment den 29. april 1861 ved Fort Snelling. Han tjenestegjorde under kaptein Colvell. Selbyggen fra Moen vest for Tømra deltok i alle slag som regimentet var involvert i. Dette er ganske unikt. Og det blir enda mer bemerkelsesverdig, som tidligere nevnt i dette kapittelet, når vi vet at 84 % av 1. Minnesota gikk tapt i løpet av 20 minutter mot Picketts divisjon den 23. juli 1863 ved Gettysburg. Mye tyder på at Ole fikk permisjon av en eller annen årsak. I alle fall ble han gitt avskjed den 5. mai 1864, men kom tilbake i 1865. Han ble dimittert den 11. april 1865. Da mottok han 33,33 dollar i bonus for å ha meldt seg frivillig til krigen, samt ytterligere 66,67 for å være med til slutt, altså til sammen \$ 100. Ole J. Moen var altså en av en håndfull som kom igjennom krigen uten en skramme, fysisk. Ole J. Moen forlot Meeker County omkring 1896 og slo seg ned i Idaho Falls, Idaho, hvor han var en av de aller første immigranter fra Europa. Sine siste år tilbrakte han på et hjem for veteransoldater i Boise, Idaho. Han døde på Halley ranch i Howe, Idaho den 17. september 1910, 74 år gammel, og er gravlagt på Howe kirkegård. Hans niese, Ophelia, har en gang sagt at hun husker Ole J. Moen best for hans utallige besøk tilbake til gården i Acton (som broren Jon overtok). Onkelen kom alltid den lange veien fra Idaho uanmeldt. Selbyggen Ole J. Moen var en riktig soldat. Han avslørte aldri sine trekk.



Moen gård



Torbjørn Moen

Moen, Jon P. - menig.

J. P. Moen var halvbror av ovennevnte Ole J. Moen, senere ble han kalt J. P. Johnson. Jon P. Moen ble født i 1841 som sønn av Berit og Per Jonsen Stamnes fra Selbu. Han kom til Fort Snelling den 29. juli 1862, hvor han havnet i Minnesota 6. regiment. Men Jon kom ikke blant de stridende, men innrullert i intendanturen. Han kom aldri sørover. Derimot ble han med under felttoget mot indianerne uten der også å komme i befatning med noen trefning. Han ble syk og tilbrakte meste tiden på sykehus. J. P. Moen fant opp "knuten" for sjølbindertauet, se side..... Ovennevnte Ole J. Moen hadde også en bror til, Mikkel J. Moen, som forsøkte å verve seg. Han gikk den lange veien til Fort Snelling, men ble underkjent og sendt hjem. Torbjørn Moen på Moen gård i Selbu er meget fjern slektning, mens Richard Engan i Minnesota er nær slektning.

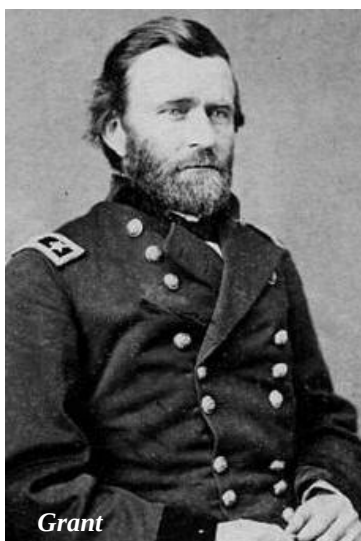


*Richard Engan, tippoldbarn
av J. P. Moen*

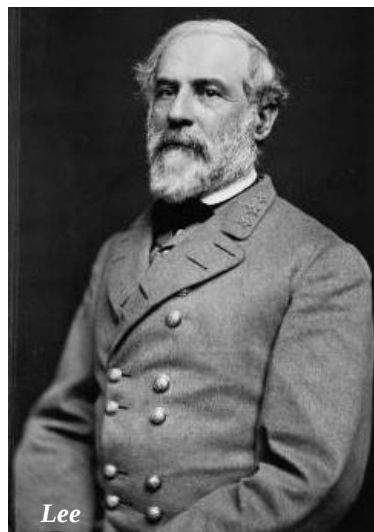
Trondheim

Anderson, Mikal - menig. Født i Trondheim. Døde før 1907 i Fillmore County, Minnesota.

Arentzon, John - menig. Bosted: Michigan City, Michigan. Født i Trondheim. Ble innrullert i IL 82. infanteriregiment, kompani I den 6. august 1862 i Chicago. Ble dimittert grunnet stridsudyktighet den 2. oktober 1863 i Washington D.C. Ugift.



Grant



Lee

Bedland, Christopher - menig. Født i Trondheim. Døde før 1907 i Elk Lake, Minnesota.

Berg, Ole Jacobsen - løytnant. Født i Trondheim i 1831. Kom til Amerika i 1856. Han døde i 1879.

Crasselt, Theodore - menig/tømmermann. Bosted: St. Louis, St. Clare County, Illinois. Født i Trondheim. Kom med i krigen den 25. august 1862 som en del av IL 80. infanteriregiment, kompani C. Ugift. Deserterte 3. oktober 1862 ved Louisville, Kentucky. Skjebne ukjent.

Fien, Joachim P. - menig. Bosted: Chicago, Cook County, Illinois. Født i Trondheim. Var sjømann. Ugift. Tilsluttet IL 82. infanteriregiment, kompani I. Var med fra 29. oktober 1862 i Camp Butler, Illinois til han ble dimittert den 9. juni 1865 i Washington D.C.

Flor, John Olson - menig. Født i Trondheim. Etter borgerkrigen slo han seg ned i Lund Twp, Douglas County, Minnesota omkring 1872, hvor han døde i sitt hjem 2. mai 1892.

Hansen, Ole - menig. Født i Trondheim. Bodde etter krigen i Montana.

Hanson, Mons - menig. Bosted: Preble, Fillmore County, Minnesota. Født utenfor Trondheim i 1835. Ble gift med Martha Rottum. De kom til Amerika i 1861. Mons ble innrullert den 15. august 1862. Ble dimittert den 25. mars 1865. Døde den 25. april 1909.

Hogness, Mathias - løytnant. Født i Trondheim. Rekrutteringsoffiser. Døde i New York på sin vei til Norge i 1864.

Ivarson, Hans L. - menig. Bosted: Shelby County, Illinois. Født i Trondheim. Ugift. Innrullert den 29. oktober 1852 på Camp Butler, Illinois. Drept 25. mai 1864 i Dallas, Georgia.

Jacobsen, Ole - løytnant. Bosted: Christiania, Dane County, Wisconsin. Født i Trondheim den 15. august 1832, som sønn av Verona og Jacob Jacobsen. Etter ankomst Amerika giftet han seg den 10. juli 1860 med datter til Christian Torgerson fra Arendal. Var utdannet ingeniør. Var mye syk under de ulike felttogene. Ble til slutt dimittert den 23. februar ved Little Rock, Arkansas grunnet diaré. Flyttet til Hawley, Minnesota. Han døde i 1879.



Johnson, Henry - menig. Født i Trondheim. Overlevde, men dør etter krigen i Clay County, Minnesota.

Johnson, Ole M. - korporal. Bosted: La Crosse, Wisconsin. Født i Trondheim. Tilsluttet WI 19. infanteriregiment, kompani C fra den 4. mars 1862 ved Racine, Wisconsin. Dør den 29. juli 1862 av sykdom i Norfolk, Virginia.

Larson, Josias - menig. Bosted: Goodhue County, Minnesota. Født i Trondheim. Døde under krigen i Jeffersonville, Indiana.

Larson, Ole - menig. Bosted: Wanamingo, Goodhue County, Minnesota. Født i Trondheim. Innrullert den 22. august 1862 ved MN 10. infanteriregiment, kompani C. Dimittert sammen med sitt regiment den 19. august 1865.

Nelson, Martin - menig. Bosted: Primrose, Dane County, Wisconsin. Født i Trondheim. Sluttet seg til Wi 43. infanteriregiment, kompani I den 12. september 1864 i Milwaukee. Var med sitt kompani til slutten på krigen. Deretter slo han seg ned i Bellingham, Washington.

Pedersen, Ole - menig. Født i Trondheim. Døde etter krigen i Meridian, Wisconsin.

Pedersen, Simon - menig. Født i Trondheim. Bodde etter krigen i Fosbroke, Wisconsin.

Rambeck, John J. - korporal. Bosted: New Hope. Portage County, Wisconsin. Født i Trondheim. Farmer. Gift. Kom med i 15. Wisconsin i desember 1861. Ble syk og dimittert i august 1862, men kom tilbake og sluttet seg til kompani I ved Strawberry Plains, Virginia den 31. mars 1864. Ble skadet. Døde etter krigen i New Hope, trolig på 80-tallet. Det finnes to personer med nøyaktig samme navn. En bodde i Springfield, og døde i Nelsonville. Mens en annen dør i fangeleieren Andersonville den 5. september 1864.

Recheleu, Carl - menig. Født i Trondheim. Bodde etter krigen i Greenwood, Wisconsin.

Sandborg, Nicholas T. - korporal. Bosted: Bancroft Twp, Freeborn County, Minnesota. Født som Nicolai Theodore Sandborg den 12. oktober 1831 i Trondheim, som sønn av Trina og Nicolai Nicolaisen. Sammen med sin bror ankom han New York fra Kristiania den 6. juli 1849 med skipet "Embla". De slo seg først ned i Mitchell County, Iowa. Nicolais giftet seg med Elisabeth og fikk 9 barn. Ble innrullert den 11. oktober 1861 i Albert



Lea, Minnesota - og kom samme dag til Fort Snelling. Etter slaget ved Vicksburg, ble han behandlet for hjernefeber. Dimitterte den 22. desember 1864. Fikk seg en farm i Bancroft, men solgte og begynte med en jernvareforretning i Albert Lea. Han døde den 23. februar 1907 i Albert Lea og er gravlagt på Graceland kirkegård, Freeborn County, Minnesota.

Sandborg, R. T. - sersjant. Bosted: Alberta Lea, Minnesota. Født i Trondheim og bror av ovennevnte.

Stordahl, Niels P. - menig. Bosted: La Crosse, La Crosse County, Wisconsin. Født i Trondheim. Innrullert ved WI 44. infanteriregiment, kompani I den 17. februar 1865. Etter krigen bodde han i La Crosse, Wisconsin.

Teisberg, Halvor - menig. Født i Trondheim. Døde før 1907.

Thompson, John - menig. Født i Trondheim. Bodde i Charles Mix County, Sør-Dakota.

Well, Jørgen - menig. Bosted: Chicago, Cook County, Illinois. Født i Trondheim. Innrullert for tre år den 15. august 1862. Sluttet seg til IL 82. infanteriregiment, kompani I i oktober 1862. Deserterte den 28. september 1863 ved Columbus, Ohio. Skjebne ukjent.

Øyen, Anton Odin - menig. Bosted: Chicago, Illinois. Født i Trondheim den 8. oktober 1841. Var farmasøyt i Bodø. Emigrerte til Amerika i 1860. Ble innrullert på sin 20-års dag. Havnet som tjenestegjørende innenfor saniteten, med hovedtjeneste som farmasøyt ved feltlasarett og hospital. Ble tatt til fange i forbindelse med slaget ved Chickamauga den 20. september 1863, og tilbrakte 18 måneder som fange, blant annet i Andersonville, hvor han ble til Nordstatene erobret den beryktede fangeleiren den 1. april 1865. Etter krigen tjenestegjorde Øyen i 20 år ved Chicagopolitiet. Døde i sitt hjem av hjerteslag i 1892.

Grong

Fiskum, P.O - menig. Født i Grong. Etter krigen levde han i Pelican Rapids, Minnesota.

Haltdalen

Eggen, Jens - menig. Født i Haltdalen. Kom til Amerika som 18-åring i 1857. Ble tatt til fange under slaget ved Shiloh, Tennessee den 6. april 1862 og døde som POW i fangeleiren i Macon, Georgia.

Eggen, Ola - menig. Døde av utmattelse etter at han kom hjem.

Inderøy

Hustad, Jacob M. - menig. Bosted: Makee, Iowa. Født på Inderøy. Ble innrullert 18. desember 1863. Døde den 29. juni 1864 i Memphis, Tennessee.

Kvam

Johnson, Peter - menig. Bosted: Highland, Fillmore County, Minnesota. Født i Kvam i Nord-Trøndelag. Kom fra Norge til Lansing, Iowa via Quebec i 1859. Innrullert 27. september 1864 i MN 1. regiment, Hv art, kompani B. Var med sitt kompani til slutten den 17. juni 1865. Etter krigen slo han seg ned i Whalen, Fillmore County, Minnesota, hvor han tok navnet Noem. Er gravlagt på Highland Cemetery.



Leksvik

Landsem, John - menig. Født i Leksvik i 1835, bror av Iver og Lorentz. Sønn av Margaret og Ole Landsem. Innrullert 23. november 1861. Ble savnet etter slaget ved Shiloh, Tennessee den 6. april 1862. Var skadet og ble tatt til fange av soldater fra Sørstatene. Satt i fangenskap i Montgomery, Alabama. Ble benådet og utvekslet den 19. november 1862. Dimittert den 30. november 1864. Levde etter krigen i Spring Grove, Minnesota. Døde i Houston, Texas i 1897.

Landsem, Iver - menig. Født i Leksvik, bror av John og Lorentz. Etter krigen dro Iver tilbake til Norge.

Landsem, Lorentz - menig. Født i Leksvik, bror av John og Iver. Døde før 1907 nær Spring Grove, Minnesota.

Overhalla

Himoe, Stephen - lege/kirurg. Bosted: Lawrence, Kansas. Født som Sven Olaus Mathiassen Himo i Overhalla den 10. mars 1832 som sønn av Elen Svendsdatter Rygh og Mathias Lorentsen Himo. Han kom til New York fra Bergen som 13-åring på skipet "Juno". Senere til Norway Twp, Racine County, Wisconsin. Han fikk medisinsk utdanning i St. Louis. Den 3. juli 1857 gifter han seg med Andrea Evensdatter Heg, og derigjennom ble han oberst Hans Chr. Heg's svoger. Den 11. november 1861 ble han innrullert i Kansas 6. kavaleri, men ble den 4. februar 1862 overflyttet til 15. Wisconsin. Etter en kort tid som regimentslege, ble han brigadelege. Han tjenestegjorde på et hospital nær Murfreesboro, Tennessee. Var med i slaget ved Chickamauga. Ble dimittert grunnet dårlig helse den 13. november 1863. Hans kone døde i 1880, og han gifter seg igjen med Maragret Gormli. Han døde den 19. april 1904.

Ålen

Clausen, Hans - menig. Født i Ålen. Etter krigen levde han i Bee, Minnesota

Johnson, Hans Edvard - menig. Født i Ålen. Drept i Nashville, Tennessee.

Olson, John M. – menig. Bodde i Altamakee i Iowa. Døde trolig av utmattelse.



Reitan, Thorvald A - menig. Født i Ålen. Døde etter krigen i Allamakee County, Iowa.

Rørros

Bye, Amund - menig. Født på Rørros. Etter krigen bodde han i Cass County, Nord-Dakota.

Bye, Andreas - menig. Bosted: Spring Grove, Houston County, Minnesota. Født på Rørros. Innrullert den 20. september 1864. Ble dimittert med sitt kompani (Mn hv art, k B) den 17. juni 1865.

Bye, Carl R. - menig. Født på Røros. Etter krigen bodde han i Goodhue County, Minnesota.

Dahl, Anders - menig. Født på Røros. Døde etter krigen i Blue Earth County, Minnesota.

Lien, Ellef - menig. Bosted: Guthrie, Faribault County, Minnesota. Født på Røros. Het opprinnelig Ellef Johnsen. Tilhørte Mountain Rangers, 1. regiment, kompani H. Ble dimittert den 24. november 1863, men er tilbake hos et annet regiment i oktober 1864. Var med i indianerkrigene. I 1890 bodde han i Delavan, Fairbault County.

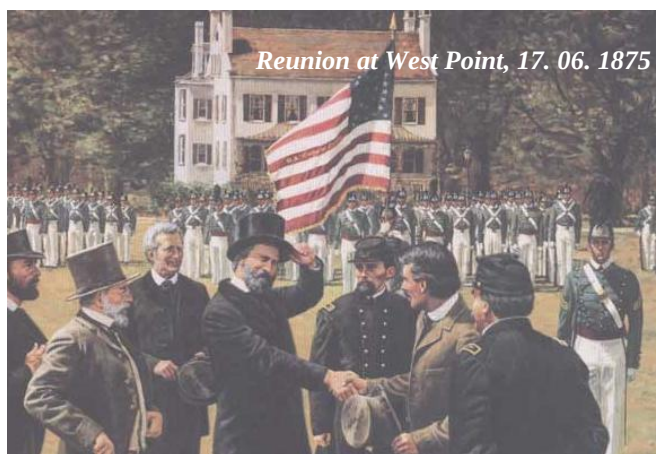
Lien, Bennet - menig. Bosted: Guthrie, Faribault County, Minnesota. Født på Røros. Het opprinnelig Bernt Johnsen. Tilhørte 1. regiment, Hv art., kompani F. Innrullert den 28. januar 1865. Var med i indianerkrigene. I 1890 bodde han i Delavan, Fairbault County.

Svartvik, Anders - menig. Født på Røros. Etter krigen bodde han i Brandt, Sør-Dakota.

Andre fra Trøndelag

Lewisen, Lewis - menig. Født i "Trøndelag". Bodde etter krigen i Sioux Falls, Iowa.

Lienløyken, Simon - menig. Bosted: Coon Valley, Vernon County, Wisconsin. Født i Namdalen. Ugift. Sluttet seg til WI 45. infanteriregiment, kompani H den 30. september 1864 i La Crosse.



Pedersen, Børre - menig. Født i "Trøndelag". Var lenge fange i Sørstatene. Etter krigen bodde han i Canby, Minnesota.

Thoreson, Edward - menig. Født i "Trøndelag". Levde etter krigen i Hesper, Iowa.

Toreson, Edvard - menig. Bosted: Pepin, Pepin County, Wisconsin. Født i "Trøndelag". Ble som 26-åring innrullert i 15. Wisconsin og ankom Madison den 20. desember 1861. Ble i lengre tid liggende på et sykehus i Knoxville, Tennessee. Var med kompani I ved Chattanooga. I 1866 bor han som ugift i Hesper, Winneshiek County, Iowa. Edvard døde i 1893 i Highland Twp, Winneshiek County, Iowa.

(Kilde vedr. soldatenes mil relasjoner: Vesterheim, Decorah, Iowa)